คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 3640/2548
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 4142/2549

วันที่ 21 เดือน สิงหาคม พ.ศ. 2549

บริษัท ส. ประกันภัย จำกัด ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท สม. ประกันภัย จำกัด (มหาชน) คู่พิพาท

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาข้อพิพาทเรื่องนี้แล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทเสนอข้อพิพาทว่า ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยรถจักรยานยนต์คันหมายเลขทะเบียน กขง-114 นครศรีธรรมราช คู่กรณีรับประกันภัยรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน ปฉ-4933 กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ 7 สิงหาคม 2547 เวลา 24.40 นาฬิกา ผู้ขับรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ขับรถไปตามถนนสายหนองดี-หลักช้าง ถึงที่เกิดเหตุตำบลแก้วแสน อำเภอนาบอน จังหวัดนครศรีธรรมราช ผู้ขับรถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้ขับรถตามหลังไปโดยประมาท ขับด้วยความเร็วสูง เฉี่ยวชนรถจักรยานยนต์คันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้ขับรถตามหลังไปโดยประมาท ขับด้วยความเร็วสูง เฉี่ยวชนรถจักรยานยนต์คันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ เป็นเหตุให้ผู้ขับรถจักรยานยนต์ได้รับบาดเจ็บสาหัส ผู้โดยสารซึ่งนั่งซ้อนท้ายอีก 2 คนถึงแก่ความตาย ผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายเงินค่ารักษาพยาบาลและค่าทำศพแก่ผู้ได้รับบาดเจ็บและผู้ตายไปแล้วจำนวน 54,000 บาท ขอให้คู่กรณีในฐานะผู้รับประกันภัยไว้จากผู้ประมาททำละเมิดชำระเงินจำนวนดังกล่าวพร้อมด้วยดอกเบี้ยแก่ผู้เสนอข้อพิพาท

คู่กรณียื่นคำคัดค้านว่า เหตุเกิดขึ้นไม่ใช่เพราะความประมาทของผู้ขับรถคันที่คู่กรณีรับประกันภัย ค่าเสียหายไม่เป็นไปตามขอ ขอให้ยกคำเสนอข้อพิพาทเสีย

ในชั้นพิจารณาต่อมา คู่กรณีแถลงรับในประเด็นข้อพิพาทเรื่องประมาท สำหรับเรื่องค่ารักษาพยาบาลผู้บาดเจ็บตามกฎหมายคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถนั้น คู่พิพาทคงโต้แย้งกันในเรื่องค่ารักษาพยาบาลเด็กหญิง น. ก่อนตายว่าคงมีเพียงจำนวน 12,000 บาท เท่านั้นซึ่งคู่กรณีไม่ยอมที่จะชำระเงินให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาท โดยอ้างว่าคู่กรณีได้ชำระให้แก่ทายาทของเด็กหญิง น. ผู้ตายไปก่อนแล้ว และคู่กรณีได้แจ้งการจ่ายเงินไปให้ผู้เสนอข้อพิพาททราบแล้วตามเอกสาร ค.1 โดยแจ้งไปให้ทราบก่อนที่คู่กรณีจะชำระเงินจำนวนดังกล่าว โดยชำระเงินทางโทรสาร ผู้เสนอข้อพิพาทโต้แย้งเอกสาร ค.1

ว่า ผู้เสนอข้อพิพาทไม่ได้รับทางโทรสาร และผู้เสนอข้อพิพาทไม่ได้รับทราบโดยทางใดเลย ว่าคู่กรณีได้ชำระเงินค่ารักษาพยาบาลก่อนตายให้แก่ทายาทของผู้ตายไปแล้ว เอกสาร ค.1 ไม่มีลายมือชื่อ เป็นบันทึกที่ไม่ถูกต้อง ทั้งสองฝ่ายไม่ติดใจนำสืบ

พิเคราะห์แล้วในประเด็นข้อพิพาทเรื่อง ค่ารักษาพยาบาลก่อนตายจำนวน 12,000 บาท นั้น ผู้เสนอข้อพิพาทจะเรียกเอาจากคู่กรณีได้หรือไม่ ในข้อนี้ข้อเท็จจริงฟังได้ว่าผู้เสนอข้อพิพาทได้ชำระเงินค่ารักษาพยาบาลก่อนตายให้แก่ทายาทของผู้ตายไปแล้วจำนวน 12,000 บาท ผู้เสนอข้อพิพาทย่อมใช้สิทธิไล่เบี้ยเอาจากคู่กรณีในฐานะผู้รับประกันภัยไว้จากผู้ประมาททำละเมิดได้ ข้อกล่าวแก้ของคู่กรณีอ้างว่าคู่กรณีได้ชำระเงินค่ารักษาพยาบาลก่อนตายให้แก่ทายาทของผู้ตายไปแล้ว ก่อนที่ผู้เสนอข้อพิพาทจะได้จ่ายให้แก่ทายาทของผู้ตาย ปรากฏตามเอกสาร ค.1 ซึ่งคู่กรณีกล่าวอ้างว่าได้แจ้งไปยังผู้เสนอข้อพิพาทให้ทราบแล้ว ว่าคู่กรณีได้จ่ายเงินจำนวนดังกล่าวแก่ทายาทของผู้ตายไปแล้ว เอกสารดังกล่าวนี้ผู้เสนอข้อพิพาทโต้แย้งว่าผู้เสนอข้อพิพาทไม่ได้รับเอกสารดังกล่าวทางโทรสาร และไม่มีหลักฐานการรับเอกสารดังกล่าว เห็นว่าข้อโต้แย้งของผู้เสนอข้อพิพาทฟังขึ้น เนื่องจากเอกสารหมาย ค.1 ไม่มีหลักฐานการรับเอกสารดังกล่าวนี้มาแสดงให้ชัดเจนเพื่อที่จะฟังได้ว่าผู้เสนอข้อพิพาทได้รับทราบตามเอกสารดังกล่าวนี้แล้วหรือไม่ เอกสารดังกล่าวนี้มีพิรุธโดยไม่มีลายมือชื่อของผู้ส่งหนังสือไปยังผู้เสนอข้อพิพาท ข้อโต้แย้งของผู้เสนอข้อพิพาทฟังขึ้น เชื่อว่าคู่กรณีไม่ได้แจ้งไปยังผู้เสนอข้อพิพาทให้ทราบก่อนว่าคู่กรณีได้ชำระเงินการรักษาพยาบาลก่อนตายแก่ทายาทของผู้ตายไปแล้วดังข้ออ้าง คำเสนอข้อพิพาทฟังขึ้น

ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินจำนวน 12,000 บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ยในอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปี ของเงินจำนวนดังกล่าวนับตั้งแต่วันที่ผู้เสนอข้อพิพาทได้ชำระเงินไปคือวันที่ 1 เมษายน 2547 เป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้เสนอข้อพิพาท กับให้คู่กรณีชำระเงินค่าธรรมเนียมจำนวน 1,500 บาท แทนผู้เสนอข้อพิพาทด้วย ทั้งนี้ภายในกำหนดหนึ่งเดือนนับแต่วันที่ได้รับทราบคำชี้ขาดนี้เป็นต้นไป

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 6734/2548
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 4659/2549

วันที่ 7 เดือน กันยายน พ.ศ. 2549

บริษัท อ. ประกันภัย จำกัด ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท ส. ประกันภัย จำกัด คู่พิพาท

เรื่อง พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องนี้แล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทเสนอข้อพิพาทว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้รับประกันภัยรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน 9ว-3947 กรุงเทพมหานคร ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ ส่วนคู่กรณีเป็นผู้รับประกันภัยรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน ษต-4439 กรุงเทพมหานคร ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ เมื่อวันที่ 19 มิถุนายน 2547 เวลา 08.45 นาฬิกา ร้อยตำรวจเอก ถ. ได้ขับรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยมาตามถนนบูรพาวิถี ขณะขับถึงที่เกิดเหตุหลักกิโลเมตรที่ 16 ได้มีนางสาว ส. ขับรถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยมาทิศทางเดียวกัน โดยไม่เว้นระยะให้ห่างพอหยุดได้ทันเมื่อจำเป็นต้องหยุด เป็นเหตุให้พุ่งชนรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทเสียหายและมีผู้ได้รับบาดเจ็บ หลังเกิดเหตุพนักงานสอบสวนออกตรวจที่เกิดเหตุและลงบันทึกประจำวันไว้ ภายหลังได้มีความเห็นว่ารถฝ่ายคู่กรณีเป็นฝ่ายประมาท ต่อมาผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายค่ารักษาพยาบาลของร้อยตำรวจเอก ถ. ผู้ขับ ร้อยตำรวจเอก ก. และเด็กหญิง ถ. ไปรวมเป็นเงิน 26,280 บาท ผู้เสนอข้อพิพาทจึงใช้สิทธิไล่เบี้ยเงินดังกล่าวคืนจากคู่กรณีพร้อมดอกเบี้ยถึงวันเสนอข้อพิพาทเป็นเงินทั้งสิ้น 28,537 บาท ขอให้ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินดังกล่าวแก่ผู้เสนอข้อพิพาทพร้อมดอกเบี้ย

คู่กรณียื่นคำคัดค้านว่า ค่ารักษาพยาบาลของผู้บาดเจ็บทั้ง 3 คนไม่เกิน 19,000 บาท แต่ที่เรียกร้องมาจำนวน 26,280 บาท จะมีเงินบางส่วนที่ พ.ร.บ. คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถไม่คุ้มครองตามใบเสร็จรับเงินลงวันที่ 8 ตุลาคม 2547 ลงวันที่ 29 ตุลาคม 2547 ลงวันที่ 12 พฤศจิกายน 2547 และลงวันที่ 3 ธันวาคม 2547 รวมเป็นเงินทั้งหมด 6,400 บาท

ประเด็นข้อพิพาทมีว่า ค่ารักษาพยาบาลที่คู่กรณีต้องรับผิดมีเพียงใด

หน้าที่นำสืบตกผู้เสนอข้อพิพาท

ผู้เสนอข้อพิพาทมีนาง ด. ผู้รับมอบอำนาจมาสืบว่า เกิดเหตุเรื่องนี้เนื่องจากรถฝ่ายคู่กรณีเฉี่ยวชนรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาท ทำให้ร้อยตำรวจ ถ. ผู้ขับ ร้อยตำรวจ ก. และเด็กหญิง ถ. ผู้โดยสารมากับรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทได้รับบาดเจ็บ ผู้บาดเจ็บได้เข้ารักษาพยาบาลที่โรงพยาบาลธนบุรี และได้สำรองจ่ายไปก่อน ต่อมาได้มาขอเบิกต่อผู้เสนอข้อพิพาท สำหรับรายร้อยตำรวจเอก ถ. ผู้ขับเป็นเงิน 760 บาท รายเด็กหญิง ถ. ผู้โดยวสารเป็นเงิน 460 บาท และรายร้อยตำรวจเอก ก. เป็ฌนเงิน 16,860 บาท รายละเอียดตามเอกสาร ส.1 ต่อมาบาดแผลที่ไหล่ของร้อยตำรวจเอก ก. มีอาการคันจึงเข้ารักษาพยาบาลที่โรงพยาบาลเดิมตามใบรับรองแพทย์เอกสาร ส.2 โดยค่ารักษาพยาบาลเป็นเงิน 8,200 บาท และมีการสำรองจ่ายไปก่อน ต่อมาได้ขอเบิกต่อผู้เสนอข้อพิพาท ผู้เสนอข้อพิพาทจ่ายเงินดังกล่าวไปแล้ว

คู่กรณีมีนาย ส. ผู้รับมอบอำนาจมาสืบว่า เนื่องจากกรมการประกันภัยได้ออกมาตรฐานกลางของรายการและจำนวนเงินค่ารักษาพยาบาลและค่าใช้จ่ายอันจำเป็นเกี่ยวกับการรักษาพยาบาลที่บริษัทประกันภัยหรือกองทุนทดแทนผู้ประสบภัยต้องจ่ายให้แก่ผู้ประสบภัยจากรถตามเอกสาร ค.1 ว่า ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับเครื่องมือแพทย์หน้า 21 ข้อ 1.1.7 (1) กำหนดให้จ่ายไว้ แต่ตามใบเสร็จรับเงินของโรงพยาบาลซึ่งเป็นค่ารักษาพยาบาลตามเอกสาร ส.1 แผ่นที่ 2 รายการที่ 4 และ 5 แผ่นที่ 3 รายการที่ 5 แผ่นที่ 4 รายการที่ 3 แผ่นที่ 5 รายการที่ 3 แผ่นที่ 6 รายการที่ 3 แผ่นที่ 7 รายการที่ 4 แผ่นที่ 8 รายการที่ 4 แผ่นที่ 9 รายการที่ 3 แผ่นที่ 10 รายการที่ 10 และ 15 และตามเอกสาร ส.3 แผ่นที่ 2 รายการที่ 4 แผ่นที่ 3 รายการที่ 3 แผ่นที่ 4 รายการที่ 3 แผ่นที่ 5 รายการที่ 4 ไม่กำหนดให้ต้องจ่าย รายการดังกล่าวจึงไม่ถือว่าคู่กรณีต้องรับผิด

พิเคราะห์แล้ว สำหรับปัญหาตามประเด็นข้อเดียวที่ว่า ค่ารักษาพยาบาลที่คู่กรณีต้องรับผิดมีเพียงใดนั้น โดยปัญหานี้คู่กรณีคงต่อสู้แต่ค่ารักษาพยาบาลของร้อยตำรวจเอกหญิง ก. ว่าตามมาตราฐานกลางของรายการและจำนวนเงินค่ารักษาพยาบาลและค่าใช้จ่ายอันจำเป็นเกี่ยวกับการรักษาพยาบาลที่บริษัทประกันภัยหรือกองทุนทดแทนผู้ประสบภัยต้องจ่ายให้แก่ผู้ประสบภัยจากรถที่ออกโดยกรมการประกันภัยตามเอกสาร ค.1 ประการแรกอ้างว่าในหน้า 21 ข้อ 1.1.7 (1) กำหนดให้เจ่าย แต่ค่ารักษาพยาบาลตามใบเสร็จรับเงินของเอกสาร ส.1 ข้อ 1.1.14 (2) ค่าบริการทางการแพทย์อื่นอันได้แก่แผ่นที่ 2 รายการที่ 4 แผ่นที่ 3 รายการที่ 5 แผ่นที่ 4 รายการที่ 3 แผ่นที่ 5 รายการที่ 3 แผ่นที่ 6 รายการที่ 3 แผ่นที่ 7 รายการที่ 4 แผ่นที่ 8 รายการที่ 4 แผ่นที่ 10 รายการที่ 10 ค่าบริการโรงพยาบาลผู้ป่วยและตามเอกสาร ส.3 แผ่นที่ 2 รายการที่ 4 แผ่นที่ 3 รายการที่ 3 แผ่นที่ 4 รายการที่ 3 และแผ่นที่ 5 รายการที่ 4 ตามมาตรฐานกลางฯ นี้ไม่กำหนดให้จ่าย คู่กรณีจึงไม่ต้องรับผิดส่วนนี้เห็นว่า เมื่อประกาศคณะกรรมการคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถตามหนังสือนี้ข้อ 2 ระบุไว้ทำนองว่าให้มาตรฐานกลางของรายการและจำนวนเงินค่ารักษาพยาบาลและค่าใช้จ่ายอันจำเป็นเกี่ยวกับการรักษาพยาบาลที่บริษัทประกันภัยหรือกองทุนทดแทนผู้ประสบภัยต้องจ่ายให้แก่ผู้ประสบภัยจากรถเป็นไปตามนิยาม บัญชีรายการ และอัตราค่ารักษาพยาบาลแนบท้ายประกาศนี้ และนิยามรายการอัตราค่ารักษาพยาบาบของผู้ประสบภัยจากรถได้จำแนกเป็น 2 หมวด หมวดที่ 1 ค่ารักษาพยาบาลได้แยกระบุเป็นข้อๆ ไว้ โดยข้อ 1.1 1.4 (2) ค่าบริการทางการแพทย์อื่นๆ หมายถึงค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นเนื่องจากจาการจัดบริการประกอบการบำบัดรักษาผู้ป่วย และมิได้กำหนดไว้ในหมวดรายการอื่นข้างต้น โดยคิด

แบบเหมาจ่ายตามระดับความซับซ้อนของการรักษาพยาบาล อาทิ ค่าบริการโรงพยาบาลกรณีผู้ป่วยนอก (ต่อครั้ง) และค่าบริการโรงพยาบาลกรณีผู่ป่วยใน (ต่อวันที่พักรักษาตัว) เช่น ค่าแฟ้มเวชระเบียน ค่าถ่ายรูปเพื่อประเมินผลการรักษา ค่าแพทย์เวรนอกเวลาจะรวมอยู่ในรายการนี้ ส่วนบัญชีแนบท้ายมาตรฐานกลางของรายการและจำนวนเงินค่ารักษาและค่าใช้จ่ายอันจำเป็นเกี่ยวกับการรักษาพยาบาลที่บริษัทประกันภัยหรือกองทุนทดแทนผู้ประสบภัยต้องจ่ายให้แก่ผู้ประสบภัยจากรถ (นิยามรายการอัตราค่ารักษาพยาบาลผู้ประสบภัยจากรถ) ได้แบ่งเป็น 2 หมวด หมวดที่ 1 มีรายการต่างๆ ไว้ โดยข้อ 1.1.14 (1) กำหนดอัตราไว้ 4 รายการแต่รายการที่ 5 อื่นๆ ให้เป็นไปตามประกาศ ขณะที่ข้อ 1.1.14 (2) ก็กำหนดไว้ 3 รายการ โดยหมวดที่ 2 ก็กำหนดค่าบริการต่างๆ ไว้โดยมีหมายเหตุว่าตามประกาศหมายถึงตามประกาศของสถานพยาบาล จึงหาใช่ตามที่คู่กรณีอ้างว่าประกาศนี้ไม่กำหนดให้จ่ายไว้ไม่ ข้ออ้างของคู่กรณีข้อนี้ฟังไม่ขึ้น ประการที่สองอ้างว่าตามเอกสาร ส.1 แผ่นที่ 2 ข้อ 1.2.1 ค่าแพทย์นิติเวชประกาศนี้ไม่กำหนดให้จ่ายเมื่อพิจารณานิยามข้อ 1.2.1 ค่าตรวจรักษาทั่วไปของผู้ประกอบวิชาชีพ หมายถึงค่าตรวจ ค่าปรึกษา ค่ารักษาพยาบาลของแพทย์ในสาขาต่างๆ ยกเว้นค่าแพทย์นิติเวช ดังนั้นค่าใช้จ่ายส่วนนี้จำนวน 400 บาท จึงไม่กำหนดให้จ่ายตามที่นิยามให้ความหมายไว้ ข้ออ้างของคู่กรณีข้อนี้ฟังขึ้น ประการที่สามอ้างว่าข้อ 2.6 ค่าบริการอื่นๆ ตามประกาศนี้ไม่กำหนดให้จ่าย แต่เมื่อประกาศข้อนี้ฟังขึ้น ประการที่สามอ้างว่าข้อ 2.6 ให้นิยามว่าหมายถึงค่าใช้จ่ายอื่นๆ ที่มิได้เกี่ยวข้องกับการบำบัดรักษาผู้ป่ายโดยตรง อาทิ ค่าโทรศัพท์ ค่าไปรษณีย์ ค่าอาหารพิเศษ ค่าอาหารญาติผู้มาเยี่ยมไข้ ค่าเครื่องใช้พิเศษในการพักอยู่อาศัยต่างๆ ค่าชุดนอนและค่ารถรับส่งเพื่อความสะดวก (ทั้งนี้สำหรับค่าใช้จ่ายตาม 2.6 ไม่จัดเป็นค่ารักษาพยาบาลตาม พ.ร.บ. คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ.2535) แต่เมื่อใบเสร็จรับเงินเอกสาร ส.1 แผ่นที่ 9 รายการที่ 3 ระบุว่า 2.6 บริการอื่น ค่าเครื่องดื่มในตู้เย็น 105 บาท ไม่ได้ระบุชัดว่าเป็นค่าอะไร หากเป็นน้ำดื่มก็ถือได้ว่าเป็นค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวกับการบำบัดรักษาผู้ป่วยโดยตรงได้ และบัญชีแนบท้ายของ 2.6 นี้ได้ระบุอัตราจำนวนเงินไว้ จึงต้องเป็นไปตามที่ใช้จ่ายจริง ดังนี้ข้ออ้างของคู่กรณีข้อนี้ฟังไม่ขึ้นอีกเช่นกัน ประการสุดท้ายที่อ้างว่าข้อ 1.2.3 (4) ค่าผู้ประกอบโรคศิลปะอื่นๆ ตามประกาศนี้ไม่ระบุให้ต้องจ่ายนั้น แต่เมื่อพิจารณาข้อนี้หมายถึงค่าวิชาชีพอิสระของผู้ประกอบโรคศิลปะที่ยังมิได้ระบุในหมวดรายการอื่นและเป็นการเรียกเก็บสำหรับบริการเฉพาะ อาทิ นัดกายภาพบำบัด ฯลฯ โดยบัญชีแนบท้ายข้อ 1.2.3 ระบุให้ยึดถือตามประกาศของสถานพยาบาล ครั้นปรากฏตามใบเสร็จรับเงินเอกสาร ส.1 แผ่นที่ 10 รายการที่ 15 ระบุว่าค่าผู้ประกอบโรคศิลปะอื่นๆ โดยไม่มีการเขียนรายละเอียดว่าเป็นค่าเสียหายใบเคลมในคดี จึงต้องหมายถึงเป็นผู้ประกอบโรคศิลปะอื่นๆ ที่เป็นค่าใช้จ่ายอันจำเป็นเกี่ยวกับการรักษาพยาบาลที่ต้องจ่าย ดังนี้ข้ออ้างของข้อนี้ของคู่กรณีจึงฟังไม่ขึ้นอีกเช่นกัน เมื่อไม่มีข้อต่อสู้ว่าใบเสร็จรับเงินมีจำนวนไม่ถูกต้องอย่างไร ต้องถือว่ามีจำนวนเงินตามที่ผู้เสนอข้อพิพาทกล่าวมาในคำเสนอข้อพิพาทซึ่งเป็นเงินทั้งหมด 26,280 บาท แต่ต้องหักค่าแพทย์นิติเวชออก 400 บาท ค่ารักษาพยาบาลจึงคงเหลือเป็นเงิน 25,880 บาท ที่คู่กรณีต้องรับผิดพร้อมดอกเบี้ย

ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินจำนวน 25,880 บาท แก่ผู้เสนอข้อพิพาทพร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปี จากต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันจ่ายเงิน (วันที่ 20 สิงหาคม 2547) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ

กับให้ใช้ค่าธรรมเนียม 1,500 บาท แทนผู้เสนอข้อพิพาท โดยให้คู่กรณีชำระเงินดังกล่าวภายใน 1 เดือน นับแต่วันทราบคำชี้ขาด

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 6073/2548
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 4859/2549

วันที่ 18 เดือน กันยายน พ.ศ. 2549

บริษัท ท. ประกันภัย จำกัด (มหาชน) ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท ว. ประกันภัย จำกัด คู่กรณี

เรื่อง พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องซึ่งคู่กรณี 2 ฝ่ายนี้พิพาทกันแล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทยื่นคำเสนอข้อพิพาท มีใจความว่า เมื่อวันที่ 2 ตุลาคม 2546 นาย ส. ได้ขับรถยนต์เก๋งหมายเลขทะเบียน ข-1416 สระบุรี ซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ตาม พรบ.คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถไปตามถนนหน้าพระลาน เมื่อไปถึงบริเวณหมู่ 1 ตำบลบ้านครัว ได้มีนาย ป. ขับรถยนต์บรรทุกพ่วงหมายเลขทะเบียน 81-4545 สระบุรี ลากจูงรถพ่วงหมายเลขทะเบียน 81-5225 ชัยภูมิ ซึ่งคู่กรณีรับประกันภัยไว้ตาม พรบ.คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ สวนทางมาด้วยความเร็วสูงและประมาท เป็นเหตุให้รถนาย ป. ชนรถนาย ส. ทำให้รถเสียหาย และนาย ส.ถึงแก่ความตาย เกิดเหตุแล้ว นาง จ. มารดานาย ส. ได้เรียกร้องค่าปลงศพจากผู้เสนอข้อพิพาท 35,000 บาท ผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายให้เมื่อวันที่ 11 พฤศจิกายน 2546 เป็นจำนวนเงิน 35,000 บาท ผู้เสนอข้อพิพาทจึงมีสิทธิไล่เบี้ยเอาแก่คู่กรณี ได้ทวงถามแล้ว คู่กรณีเพิกเฉย ขอให้ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินให้ผู้เสนอข้อพิพาท 35,000 บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ย

คู่กรณียื่นคำคัดค้าน ปฏิเสธความรับผิด เกิดเป็นประเด็นข้อพิพาทว่า

1. ผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นไปแล้วหรือไม่
2. คู่กรณีได้ชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ทายาทของผู้ประสบภัยไปจนผู้เสนอข้อพิพาทไม่มีสิทธิไล่เบี้ยเอาแก่คู่กรณี

ผู้เสนอข้อพิพาทมีหน้าที่นำสืบตามประเด็นที่ 1 คู่กรรีมีหน้าที่นำสืบตามประเด็นที่ 2

ในชั้นพิจารณา ฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทมีนาย ป. ผู้รับมอบอำนาจช่วง เป็นพยานว่าเกิดเหตุเมื่อวันที่ 2 ตุลาคม 2546 เวลาประมาณ 8.30 นาฬิกา ต่อมาพนักงานอัยการ จังหวัดสระบุรี ได้เป็นโจทก์ฟ้องนาย ป. ผู้ขับขี่รถยนต์บรรทุกพ่วงซึ่งคู่กรณีรับประกันภัย เป็นจำเลยในคดีอาญาต่อศาล

จังหวัดสระบุรี ฐานขับรถโดยประมาทเป็นเกตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายและทรัพย์สินเสียหาย ศาลได้พิพากษาลงโทษนาย ป. คดีเสร็จเด็ดขาดไปแล้ว มรณบัตรของนาย ส. มีดังเอกสารหมาย ส.1 นาง จ. เป็นมารดาของนาย ส. ตามเอกสารหมาย ส.2 ได้มายื่นคำร้องขอรับค่าปลงศพ นาย ส. ต่อบริษัทผู้เสนอข้อพิพาท สาขานครสวรรค์ ซึ่งมีนาย พ. เป็นผู้จัดการสาขา สาขานครสวรรค์ ของผู้เสนอข้อพิพาทดดยนาย พ. ผู้จัดการสาขาได้จ่ายค่าปลงศพนาย ส. ผู้ประสบภัย 35,000 บาท ให้แก่นาง จ. เมื่อวันที่ 13 ตุลาคม 2546 ดังสำเนาเช็คหมาย ส.5 แล้วนาย พ. ได้ขอเบิกเงินคืนจากสำนักงานใหญ่ ผู้เสนอข้อพิพาทจ่ายคืนให้เมื่อวันที่ 11 พฤศจิกายน 2546 ดังภาพถ่ายเช็คหมาย ส.3

คู่กรณียื่นภาพถ่ายหน้าตารางกรมธรรม์ของรถคันลากจูงหมายเลขทะเบียน 81-4545 ชย. และ คันพ่วงหมายเลขทะเบียน 81-5225 ชย. เป็นพยานดังเอกสารหมาย ค.1 และ ค.2 โดยแถลงประกอบว่าคู่กรณีได้จ่ายค่าปลงศพ นาย ส. ผู้ขับขี่รถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทกรมธรรม์ละ 100,000 บาท รวมเป็นเงิน 200,000 บาท เมื่อวันที่ 26 สิงหาคม 2548 แล้วแถลงไม่ติดใจสืบพยานอื่นใดอีก

ได้พิเคราะห์แล้ว เห็นว่าตามพรบ.คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. 2535 มาตรา 24 วรรคหนึ่ง และมาตรา 25 ผู้เสนอข้อพิพาทมีหน้าที่จ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นโดยไม่ต้องรอการพิสูจน์ความรับผิดและข้อเท็จจริงฟังได้ว่า ผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นไปเป็นค่าปลงศพนาย ส. 35,000 บาท เมื่อจ่ายไปแล้วมีสิทธิไล่เบี้ยเอาแก่คู่กรณีตามมาตรา 31 ซึ่งมีการแก้ไข เมื่อคู่กรณีจะชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ทายาทของนาย ส. ผู้ประสบภัยก็ต้องสอบถามผู้เสนอข้อพิพาทก่อนว่า ได้จ่ายค่าเสียหายไปอย่างใดบ้างหรือไม่ ถ้าได้สอบถามก็จะมีโอกาสกันเงินส่วนที่จะต้องใช้คืนให้ผู้เสนอข้อพิพาท 35,000 บาท ไว้ เมื่อไม่ได้สอบถาม คู่กรณีก็ต้องรับผิดชอบต่อการจ่ายซ้ำซ้อนเอง

จึงชี้ขาดให้คู่กรณีใช้ค่าสินไหมทดแทนให้ผู้เสนอข้อพิพาท 35,000 บาท (สามหมื่นห้าพันบาทถ้วน) พร้อมด้วยดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี จากเงินต้นดังกล่าว นับแต่วันที่ 13 ตุลาคม 2546 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ กับให้ใช้ค่าธรรมเนียมแทนผู้เสนอข้อพิพาท 1,500 บาท ทั้งนี้โดยให้ชำระให้เสร็จสิ้นภายในกำหนดหนึ่งเดือนนับแต่คู่กรณีได้รับสำเนาคำชี้ขาดนี้

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 7620/2548
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 4863/2549

วันที่ 18 เดือน กันยายน พ.ศ. 2549

บริษัท ก. ประกันภัย จำกัด ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท ว. ประกันภัย จำกัด คู่กรณี

เรื่อง พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องซึ่งคู่กรณี 2 ฝ่ายนี้พิพาทกันแล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทยื่นคำเสนอข้อพิพาท มีใจความว่า เมื่อวันที่ 24 ธันวาคม 2546 นาย บ. ได้ขับรถจักรยานยนต์หมายเลขทะเบียน ก-1908 อำนาจเจริญ ซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ตาม พรบ. คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถไปตามถนนอรุณประเสริฐ มุ่งหน้าเข้าเมืองอำนาจเจริญ เมื่อไปถึงบริเวณหน้าร้านมียศวัสดุ ได้มีนาย ส. ซึ่งขับขี่รถจักรยานยนต์หมายเลขทะเบียน ก-0454 ฉะเชิงเทรา คันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้ตาม พรบ.คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถตามหลังมา ได้ขับด้วยความเร็วสูงและประมาท ทำให้เฉี่ยวชนรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ นาย บ. ผู้ขับขี่ได้รับบาดเจ็บต้องรับการรักษาที่โรงพยาบาลและเสียชีวิตในเวลาต่อมา เมื่อวันที่ 9 มกราคม 2547 นาย ส. ได้ยอมรับสารภาพต่อพนักงานสอบสวน สภ.อ.เมืองอำนาจเจริญ ว่าขับรถโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายค่ารักษาพยาบาลก่อนตายและค่าปลงศพนาย บ. แล้วดังเอกสารท้ายคำเสนอข้อพิพาทรวมเป็นเงิน 30,000 บาท โดยจ่ายเสร็จสิ้นเมื่อวันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2547 จึงมีสิทธิไล่เบี้ยเอาแก่คู่กรณีและได้ทวงถามแล้ว คู่กรณีเพิกเฉยขอให้ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินให้ผู้เสนอข้อพิพาท 30,000 บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ย

คู่กรณียื่นคำคัดค้านว่าได้ชดใช้เสียหายให้แก่ผู้ประสบภัยเต็มตามกรมธรรม์แล้ว

ผู้เสนอข้อพิพาทแถลวว่าถ้าจ่ายไปจริง ก็จ่ายไปโดยไม่ได้สอบถามและแจ้งให้ผู้เสนอข้อพิพาททราบก่อน คู่กรณีจะต้องรับผิดชอบต่อการจ่ายซ้ำซ้อน

ประเด็นข้อพิพาทจึงมีว่า คู่กรณีได้จ่ายค่าเสียหายให้ผู้ประสบภัยไปโดยได้สอบถามและแจ้งแก่ผู้เสนอข้อพิพาทก่อนหรือไม่ ซึ่งคู่กรณีมีหน้าที่นำสืบ

ในชั้นพิจารณา ฝ่ายคู่กรณีมีนางสาว ส. ผู้รับมอบอำนาจช่วง เป็นพยานว่า เหตุเกิดวันที่ 24 ธันวาคม 2546 ผู้ขับขี่รถฝ่ายคู่กรณีได้ขับรถโดยประมาทเป็นเหตุให้นาย บ. ผู้ขับขี่รถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทได้รับบาดเจ็บต้องเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลอำนาจเจริญ ต่อมาได้ย้ายไปรับการรักษาต่อที่โรงพยาบาลสรรพสิทธิประสงค์และเสียชีวิตเมื่อวันที่ 7 มกราคม 2547 ต่อมาตัวแทนของบริษัทคู่กรณีได้เจรจากับนาง ว. บุตรสาว นาย บ. ผู้ประสบภัยต่อหน้าพนักงานสอบสวน สภ.อ. อำนาจเจริญ ตัวแทนบริษัทคู่กรณีตกลงจะใช้ค่าปลงศพนาย บ. ให้ 85,000 บาท ครั้นวันที่ 20 มกราคม 2547 คู่กรณีก็ได้จ่ายค่าสินไหมทดแทนให้นาง ว. ด้วยเช็ค ดังใบสำคัญจ่ายหมาย ค.1 เป็นการจ่ายไปก่อนบริษัทผู้เสนอข้อพิพาท

ผู้เสนอข้อพิพาทได้ถามค้านพยานแล้วแถลงไม่ติดใจสืบพยาน

ได้พิเคราะห์แล้ว พยานของคู่กรณีให้การด้วยว่า เมื่อตัวแทนบริษัทคู่กรณีจะจ่ายค่าปลงศพนาย บ. 85,000 บาท และว่าอีก 15,000 บาท นั้นให้ไปขอรับจากผู้เสนอข้อพิพาทนั้น จะมีตัวแทนของบริษัทผู้เสนอข้อพิพาทมารู้เห็นด้วยหรือไม่ไม่ทราบ และเวลาจ่ายเงิน 85,000 บาท ให้นาง ว. ก้ไม่พบเอกสารหลักฐานใดว่ามีตัวแทนของผู้เสนอข้อพิพาททราบด้วยหรือไม่ เมื่อจะตกลงกับนาง ว. ต่อหน้าพนักงานสอบสวนนั้นฝ่ายคู่กรณีก็ทราบแล้วว่ารถคันที่นาย ย. ขับนั้นเอาประกันภัยไว้กับผู้เสนอข้อพิพาทตาม พรบ.คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ แต่ก่อนที่จะทำความตกลงกับนาง ว. และก่อนที่จะจ่ายเงินให้นาง ว. นั้นจะได้สอบถามหรือบอกกล่าวเรื่องนี้ต่อผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่ไม่พบหลักฐาน

เมื่อนาย บ. เป็นผู้ประสบภัยซึ่งอยู่ในรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ได้รับการรักษาในโรงพยาบาลก่อนเสียชีวิต ผู้เสนอข้อพิพาทจึงมีหน้าที่จ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นเป็นค่ารักษาพยาบาลและค่าปลงศพก่อนตาม พรบ.คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศง 2535 มาตรา 24 และมาตรา 25 ถ้าคู่กรณีมีความประสงค์จะเป็นฝ่ายจ่ายก็ต้องสอบถามและบอกกล่าวให้ผู้เสนอข้อพิพาททราบก่อน เมื่อไม่ได้สอบถาม บอกกล่าวและผู้เสนอข้อพิพาทไม่ได้ไปรู้เห็นด้วยในการจ่ายของคู่กรณีคู่กรณีก็ต้องเป็นฝ่ายต้องรับผิดชอบในการในการจ่ายซ้ำซ้อนกัน ผู้เสนอข้อพิพาทยังมีสิทธิไล่เบี้ยเอาแก่คู่กรณีตามจำนวนค่าเสียหายเบื้องต้นที่ผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายไป

จึงชี้ขาดให้คู่กรณีใช้ค่าสินไหมทดแทนให้ผู้เสนอข้อพิพาท 30,000 บาท (สามหมื่นบาทถ้วน) พร้อมด้วยดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี จากเงินต้นดังกล่าว นับแต่วันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2547 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ กับให้ใช้ค่าธรรมเนียมแทนผู้เสนอข้อพิพาท 1,500 บาท ทั้งนี้โดยให้ชำระให้เสร็จสิ้นภายในกำหนดหนึ่งเดือนนับแต่คู่กรณีได้รับสำเนาคำชี้ขาดนี้

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 361/2549
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 4979/2549

วันที่ 22 เดือน กันยายน พ.ศ. 2549

บริษัท ก. ประกันภัย จำกัด ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท จ. ประกันภัย จำกัด คู่กรณี

เรื่อง พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องนี้แล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทเสนอข้อพิพาทว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้รับประกันภัยรถจักรยานยนต์คันหมายเลขทะเบียน กกว-437 ลพบุรี ส่วนคู่กรณีเป็นผู้รับประกันภัยรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน 4ฮ-6737 กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ 19 มกราคม 2547 เวลา 15.40 นาฬิกา นาย ช. ได้ขับรถจักรยานยนต์คันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยมาตามถนนท่าแค-โรงพยาบาลอานันทมหิดล ขณะขับถึงบริเวณที่เกิดเหตุหน้าโรงเรียนบ้านหนองแขม ได้มี จ.ส.อ. ฉ. ขับรถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยเลี้ยวขวาเพื่อเข้าซอย 3 ซึ่งเป็นบ้านพัก แต่ไม่ดูให้แน่ใจว่ามีรถขับสวนทางมาหรือไม่ จึงเป็นเหตุเฉี่ยวชนรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทที่ขับมาทางตรง ทำให้ผู้ขับฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทได้รับบาดเจ็บเข้ารักษาพยาบาลที่โรงพยาบาลอานันทมหิดล และได้ถึงแก่ความตายในเวลาต่อมา หลังเกิดเหตุทั้งสองฝ่ายนัดตกลงค่าเสียหายกัน โดยผู้ขับฝ่ายคู่กรณียอมชดใช้ค่าซ่อมรถและค่ารักษาพยาบาลกับค่าปลงศพให้เป็นเงิน 180,000 บาท ต่อมาผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายค่ารักษาพยาบาลและค่าปลงศพเป็นเงินรวม 47,507 บาท ผู้เสนอข้อพิพาทจึงขอใช้สิทธิไล่เบี้ยเงินดังกล่าวจากคู่กรณีพร้อมดอกเบี้ยถึงวันเสนอข้อพิพาทรวมเป็นเงินทั้งสิ้น 54,452 บาท ขอให้ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินดังกล่าวพร้อมดอกเบี้ย

คู่กรณียื่นคำคัดค้านว่า คู่กรณีได้จ่ายค่ารักษาพยาบาลและค่าปลงศพให้ทายาทของผู้ประสบภัยเป็นเงิน 65,000 บาท คู่กรณีต้องรับผิดใช้ค่เสียหายเบื้องต้นคืนแก่ผู้เสนอข้อพิพาทเพียง 35,000 บาท ตามความคุ้มครองของกรมธรรม์ผู้ประสบภัยจากรถเท่านั้น

ในวันนัดพิจารณา ได้กำหนดประเด็นข้อพิพาทว่า คู่กรณีต้องรับผิดชดใช้ค่าเสียหายตามคำเสนอข้อพิพาทคืนแก่ผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่ เพียงใด มีหน้าที่นำสืบตกผู้เสนอข้อพิพาท

ในวันนัดสืบพยานผู้เสนอข้อพิพาท ทั้งสองฝ่ายต่างรับข้อเท็จจริงกันว่า หลังเกิดเหตุผู้ขับฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทได้เข้ารักษาพยาบาลที่โรงพยาบาลอานันทมหิดล รุ่งขึ้นวันที่ 20 เมษายน 2547 ก็ถึงแก่ความตาย บิดาของผู้ขับฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายค่ารักษาพยาบาลของผู้ขับฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทก่อนไปตายไปจำนวน 12,507 บาท ต่อมาวันที่ 26 มกราคม 2547 บิดาของผู้ขับฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทได้มาขอรับเงินค่ารักษาพยาบาลก่อนตายกับค่าปลงศพอีก 35,000 บาท รวมเป็นเงินทั้งหมด 47,507 บาท ต่อผู้เสนอข้อพิพาท และในวันที่ 4 กุมภาพันธ์ 2547 ผู้เสนอข้อพิพาทก็จ่ายเงินดังกล่าวไปแล้วดังรายละเอียดเอกสาร ส.1 ส่วนของฝ่ายคู่กรณีนั้นในวันที่ 24 มกราคม 2547 บิดาของผู้ขับฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทมาติดต่อกับคู่กรณีขอรับเงินค่าปลงศพเป็นเงิน 65,000 บาท ต่อคู่กรณี คู่กรณีตรวจสอบแล้วก็จ่ายเงินตามจำนวนดังกล่าวแก่บิดาของผู้ขับฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทในวันที่ 2 เมษายน 2547 รายละเอียดตามเอกสาร ค.1 แล้วทั้งสองฝ่ายไม่ติดใจสืบพยานต่อไป

พิเคราะห์แล้ว สำหรับปัญหาตามประเด็นข้อเดียวที่ว่า คู่กรณีต้องรับผิดชดใช้ค่าเสียหายตามคำเสนอข้อพิพาทคืนแก่ผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่ เพียงใดนั้น เห็นว่า เมื่อปรากฏตามกรมธรรม์ของทั้งสองฝ่ายท้ายคำเสนอข้อพิพาทและที่ผู้เสนอข้อพิพาทอ้างมาใหม่ เป็นกรมธรรม์ใหม่ที่มีการแก้ไขความคุ้มครองแล้ว ในกรณีผู้ประสบภัยเสียชีวิต บริษัทประกันภัยจะจ่ายเต็มตามจำนวนเงินคุ้มครองสูงสุด 100,000 บาท ต่อหนึ่งคน ส่วนค่าเสียหายเบื้องต้น กรณีผู้ประสบภัยจากที่ถึงแก่ความตายหลังจากมีการรักษาพยาบาลบริษัทจะต้องจ่ายค่ารักษาพยาบาลและค่าใช้จ่ายอันจำเป็นเกี่ยวกับการรักษาพยาบาลของผู้ประสบภัยตามจำนวนที่จ่ายจริง แต่ไม่เกิน 15,000 บาท ต่อหนึ่งคน กรณีเสียชีวิตบริษัทจะต้องจ่ายค่าปลงศพและค่าใช้จ่ายอันจำเป็นเกี่ยวกับการจัดการศพ 35,000 บาท ต่อหนึ่งคน เมื่ออุบัติเหตุครั้งนี้ปรากฏว่าผู้ขับฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทต้องเข้ารักษาพยาบาลก่อนตายเสียค่าใช้จ่ายเป็นเงิน 12,507 บาท ครั้นถึงแก่ความตายวันรุ่งขึ้นจะต้องมีค่าปลงศพ 35,000 บาท รวมเป็นเงิน 47,507 บาท การที่บิดาของผู้ขับฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทมาขอรับเงินจำนวนดังกล่าวต่อผู้เสนอข้อพิพาท และผู้เสนอข้อพิพาทจ่ายเงินดังกล่าวให้บิดาผู้ขับฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทไปเป็นการจ่ายไม่เกินค่าเสียหายเบื้องต้น จึงเป็นการจ่ายตามที่กฎหมายกำหนด เมื่อคู่กรณีจะจ่ายเงินส่วนที่เกินค่าเสียหายเบื้องต้นให้ผู้ประสบภัยไม่ซ้ำซ้อนกัน คู่กรณีควรได้สอบถามไปยังผู้เสนอข้อพิพาทซึ่งเป็นผู้ที่กฎหมายกำหนดให้จ่าย ว่าได้จ่ายไปจำนวนเท่าใดเพื่อคู่กรณีจะได้กันเงินส่วนที่ต้องจ่ายข้นแก่ผู้เสนอข้อพิพาทแล้วจ่ายส่วนที่เหลือรวมกันแล้วไม่เกิน 100,000 บาท เต็มจำนวนตามกรมธรรม์ การที่คู่กรณีจ่ายเงินให้ทายาทผู้ขับฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทไป 65,000 บาท โดยไม่สอบถามไปยังผู้เสนอข้อพิพาทก่อนว่าจ่ายไปเท่าใด คู่กรณีจะอ้างว่าคู่กรณีคงต้องจ่ายคืนแก่ผู้เสนอข้อพิพาทได้เพียง 35,000 บาทมิได้ แต่จะต้องจ่ายเต็มจำนวนที่ผู้เสนอข้อพิพาทจ่ายไป แม้จะรวมกับที่คู่กรณีจ่ายไป 65,000 บาท จะเกินวงเงินคุ้มครองจำนวน 100,000 บาทก็ตาม เป็นเรื่องที่คู่กรณีจะต้องไปว่ากล่าวเอาคืนจากทายาทของผู้ขับฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทเองแต่จะยกเหตุนี้มาต่อสู้ผู้เสนอข้อพิพาทมิได้ ส่วนดอกเบี้ยเมื่อไม่ปรากฏว่ามีการทวงถามแล้วจึงให้ตั้งแต่วันเสนอข้อพิพาทเป็นต้นไป

ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินจำนวน 47,507 บาท แก่ผู้เสนอข้อพิพาทพร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปี จากต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันเสนอข้อพิพาทเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ กับให้ใช้

ค่าธรรมเนียม 1,500 บาท แทนผู้เสนอข้อพิพาท โดยให้คู่กรณีชำระเงินดังกล่าวภายใน 1 เดือนนับแต่วันทราบคำชี้ขาด

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 2016/2548
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 6377/2549

วันที่ 24 เดือน พฤศจิกายน พ.ศ. 2549

บริษัท ท. ประกันภัย จำกัด ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท ม. ประกันภัย จำกัด คู่กรณี

เรื่อง พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องนี้แล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทเสนอข้อพิพาท ว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้รับประกันภัยรถจักรยานยนต์คันหมายเลขทะเบียน ธพบ 915 กรุงเทพมหานคร ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ ส่วนคู่กรณีเป็นผู้รับประกันภัยรถจักรยานยนต์คันหมายเลขทะเบียน ปพข-29 กรุงเทพมหานคร ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ เมื่อวันที่ 9 เมษายน 2547 เวลา 17.40 นาฬิกา นาย ส. ได้ขับรถจักรยานยนต์คันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยมาตามถนนลาดกระบังมุ่งหน้าไปทางประเวศ ขณะขับถึงที่เกิดเหตุหน้าปั๊มน้ำมันคาลเท็กซ์ได้มีนาย น. ขับรถจักรยานยนต์คันที่คู่กรณีรับประกันภัยมาทิศทางตรงกันข้าม โดยขับย้อนเส้นทางตัดหน้ารถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทเป็นเหตุให้รถทั้งสองคันชนกัน ทำให้รถทั้งสองฝ่ายเสียหายและผู้ขับขี่ฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทได้รับบาดเจ็บต้องเข้ารักษาพยาบาล หลังเกิดเหตุพนักงานสอบสวนมาตรวจที่เกิดเหตุ เมื่อสอบสวนแล้วสรุปสั่งฟ้องผู้ขับฝ่ายคู่กรณีและศาลพิพากษาว่าผู้ขับฝ่ายคู่กรณีประมาท ต่อมาโรงพยาบาลขอเบิกค่ารักษาพยาบาลจำนวน 15,000 บาท ต่อผู้เสนอข้อพิพาท ผู้เสนอข้อพิพาทจ่ายเงินดังกล่าวแล้ว จึงขอใช้สิทธิไล่เบี้ยเงินดังกล่าวจากคู่กรณี ขอให้ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินดังกล่าวพร้อมดอกเบี้ย

คู่กรณียื่นคำคัดค้านว่า เนื่องจากรถจักรยานยนต์คันที่คู่กรณีรับประกันภัยได้เข้าสัญญาพูล (ซีเอ็มไอพี) คู่กรณีจึงขอปฏิเสธเงินค่าสินไหมทดแทน

ประเด็นข้อพิพาทมีว่า อุบัติเหตุนี้เข้าสัญญาข้อตกลงซีเอ็มไอพี หรือไม่

หน้าที่นำสืบตกคู่กรณี

คู่กรณีมีนาย อ. ผู้รับมอบอำนาจมาสืบก่อนว่า คู่กรณีรับประกันภัยรถจักรยานยนต์คันหมายเลขทะเบียน ปพข-29 กรุงเทพมหานคร ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ แต่เมื่อ

วันที่ 5 มิถุนายน 2546 กรมการประกันภัยและสมาคมประกันวินาศภัยได้ร่วมกันจัดตั้งกองกลางรับประกันภัยรถจักรยานยนต์ภาคบังคับโดยมีตัวย่อภาษาอังกฤษว่าซีเอ็มไอพี โดยให้บริษัทประกันภัยเข้าเป็นสมาชิกจุดประสงค์เพื่อให้บริษัทสมาชิกร่วมกันรับความเสี่ยงภัยจากการรับประกันภัยรถจักรยานยนต์ และมอบหมายให้บริษัท กลางคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ จำกัด เป็นผู้บริหารกองกลาง เมื่อรถจักรยานยนต์ที่ประกันภัยไว้กับบริษัทสมาชิกไปก่อละเมิด บริษัทสมาชิกตกลงให้กองกลางซึ่งหมายถึงบริษัท กลางคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ จำกัด รับผิดจัดการค่าสินไหมทดแทนแต่เพียงผู้เดียว ดังรายละเอียดตามข้อกำหนดการเข้าร่วมเอาประกันภัยต่อและการรับประกันภัยช่วงกองกลางรับประกันภัยรถจักรยานยนต์ภาคบังคับ ตามเอกสาร ค.2 ดังนี้เรื่องนี้ผู้เสนอข้อพิพาทไม่สามารถเรียกร้องค่าเสียหายจากคู่กรณีได้แต่ต้องไปเรียกร้องจากบริษัท กลางคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ จำกัด

ผู้เสนอข้อพิพาทมีนาย ม. ผู้รับมอบอำนาจมาสืบว่า ตามข้อกำหนดและสัญญา ส.1 เป็นสัญญาระหว่างสมาชิกไม่เกี่ยวกับบุคคลภายนอก และคู่กรณีก็ยอมรับว่าไม่ได้แจ้งให้บริษัท กลางคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ จำกัด ทราบ หากคู่กรณีแจ้งให้บริษัท กลางคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ จำกัดก็จะมาชำระแทนคู่กรณี คู่กรณีจึงต้องรับผิดใช้เงินให้ผู้เสนอข้อพิพาทพร้อมดอกเบี้ย

พิเคราะห์แล้ว สำหรับปัญหาตามประเด็นข้อเดียวที่ว่า อุบัติเหตุนี้เข้าสัญญาข้อตกลงซีเอ็มไอพี หรือไม่นั้น เห็นว่า ตามข้อกำหนดและสัญญาตามเอกสาร ค.2 ซึ่งคู่กรณีเรียกว่าสัญญาตกลงซีเอ็มไอพีมีเนื้อหาเหมือนกับเอกสาร ส.1 ที่ผู้เสนอข้อพิพาทอ้างมี 3 ฉบับ ฉบับแรกหัวเรื่องเขียนว่าข้อกำหนดเข้าร่วมการเอาประกันภัยต่อและการรับประกันภัยต่อช่วงกองกลางรับประกันภัยรถจักรยานยนต์ภาคบังคับ ฉบับที่ 2 เขียนว่าสัญญาประกันภัยต่อกองกลางการรับประกันภัยรถจักรยานยนต์ภาคบังคับระหว่างบริษัท.....จำกัด ผู้เอาประกันภัยต่อบริษัท กลางคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ จำกัด ผู้รับประกันภัยต่อฉบับที่ 3 เขียนว่าสัญญาต่อช่องกองกลางรับประกันภัยรถจักรยานยนต์ภาคบังคับระหว่าง บริษัท กลางคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ จำกัด ผู้เอาประกันภัยต่อช่วงกับบริษัท.....จำกัด ผู้รับประกันภัยต่อช่วงซึ่งตามข้อกำหนดและสัญญาดังกล่าวนั้น ได้ความว่าบริษัทประกันภัย 56 บริษัท รวมถึงคู่กรณีและบริษัทกลางคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ จำกัด ได้เข้าเป็นสมาชิกลงนามในข้อกำหนดการเข้าร่วมการเอาประกันภัยต่อและการรับประกันภัยต่อช่วงกองกลางรับประกันภัยรถจักรยานยนต์ภาคบังคับ และได้ทำสัญญาต่อกองกลางรับประกันภัยรถจักรยานยนต์ภาคบังคับ ระหว่างบริษัท.....จำกัด ผู้เอาประกันภัยต่อฝ่ายหนึ่งกับบริษัท กลางคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ จำกัด ผู้รับประกันภัยต่อฝ่ายหนึ่ง และยังได้ทำสัญญาประกันภัยต่อช่วงกองกลางรับประกันภัยรถจักรยานยนต์ภาคบังคับ ระหว่างบริษัท กลางคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ จำกัด ในฐานะผู้เอาประกันภัยต่อช่วงฝ่ายหนึ่งกับบริษัท.....จำกัด ในฐานะผู้รับประกันภัยต่อช่วงฝ่ายหนึ่ง และเนื้อหาของเอกสารดังกล่าวมีความหมายในทำนองว่า สมาชิกตกลงให้บริษัท กลางคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ จำกัด เป็นผู้บริหารกองกลาง ภายใต้การกำหนดนโยบายและการกำกับดูแลของคณะกรรมการฯ และบริษัท ยังตกลงทำสัญญาประกันภัยต่อกองกลางรับประกันภัยรถจักรยานยนต์ภาคบังคับ โดยบริษัท.....จำกัด ผู้เอาประกันภัยต่อกับบริษัท กลางคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ จำกัด ผู้รับประกันภัยต่อแบบอัตราส่วน 100 เปอร์เซ็นต์ ของกรมธรรม์คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถที่ออกให้ผู้

เอาประกันภัยโดยตรงทุกฉบับให้ผู้รับประกันภัยต่อ โดยบริษัท.....จำกัด ตกลงชดเชยค่าใช้จ่ายในการบริการกองกลางในอัตราร้อยละ 1 ของเบี้ยประกันภัยรับตรงสุทธิ และยังตกลงให้กองกลางทำหน้าที่จัดการสินไหมทดแทนเพียงผู้เดียว สำหรับสัญญาประกันภัยต่อกองกลางรับประกันภัยรถจักรยานยนต์ภาคบังคับระหว่างบริษัทผู้เอาประกันภัยต่อฝ่ายหนึ่ง ในสัญญาข้อ 1.1 บริษัท.....จำกัด ตกลงเอาประกันภัยต่อและบริษัท กลางคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ จำกัด ผู้รับประกันภัยต่อได้ตกลงรับประกันภัยต่อแบบอัตราส่วนจำนวน 100 เปอร์เซ็นต์ของกรมธรรม์คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถเฉพาะรถจักรยานยนต์ทุกสัญญาซึ่งต่อไปในสัญญานี้จะเรียกว่ากรมธรรม์ บริษัท.....จำกัด จะแจ้งการรับประกันภัยต่อโดยการส่งสื่อบันทึกข้อมูลคอมพิวเตอร์ .....และข้อ 6.1 บริษัท.....จำกัด ตกลงให้ผู้รับประกันภัยต่อทำหน้าที่บริหารจัดการสินไหมทดแทน การจ่ายค่าเสียหายเบื้องต้น การจ่ายค่าสินไหมทดแทนและการตกลงประนีประนอมยอมความแต่ผู้เดียว .....และบริษัทยินยอมให้ผู้รับประกันภัยต่อมีสิทธิในการดำเนินคดีตามกฎหมาย.....และทำการอื่นๆ ทุกอย่างตามที่บริษัทประกันภัยต่อเห็นสมควร และยังมีสัญญาต่อช่วงกองกลางรับประกันภัยรถจักรยานยนต์ภาคบังคับระหว่างบริษัทกลางคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ จำกัด ในฐานะผู้เอาประกันภัยต่อช่วงฝ่ายหนึ่งกับบริษัท .....จำกัด ในฐานะผู้รับประกันภัยต่อช่วงฝ่ายหนึ่ง เมื่อเนื้อหาของข้อกำหนดและสัญญาดังกล่าวมาข้างต้นเป็นข้อตกลงระหว่างบริษัทสมาชิกด้วยกันเอง อุบัติเหตุนี้จึงเข้าสัญญาข้อตกลงซีเอ็มไอพีที่คู่กรณีอ้างหรือเข้าข้อกำหนดและสัญญาตามที่ผู้เสนอข้อพิพาทอ้าง แต่เมื่อผู้เสนอข้อพิพาทมิได้เข้าร่วมข้อกำหนดและสัญญาดังกล่าวด้วย กล่าวอีกนัยหนึ่งเป็นบุคคลภายนอกข้อกำหนดและสัญญาดังกล่าวที่ได้รับความเสียหายครั้งนี้ เนื่องจากรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทถูกรถฝ่ายคู่กรณีมาชนและทำให้ผู้ขับฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทได้รับบาดเจ็บ เมื่อผู้เสนอข้อพิพาทได้ชดใช้ค่าเสียหายให้ผู้ประสบภัยที่มากับรถฝ่ายตนไปแล้ว ผู้เสนอข้อพิพาทที่ได้รับความเสียหายครั้งนี้ย่อมเรียกร้องให้คู่กรณีซึ่งเป็นผู้รับประกันภัยรถคันก่อเหตุโดยตรงชดใช้เงินที่ผู้เสนอข้อพิพาทจ่ายไปแล้วจำนวน 15,000 บาท คืนจากคู่กรณีได้พร้อมดอกเบี้ย แต่จะให้ผู้เสนอข้อพิพาทซึ่งเป็นบุคคลภายนอกที่ไม่ได้เข้าร่วมข้อกำหนดของสัญญาดังกล่าวไปไล่เบี้ยจากบริษัท กลางคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ จำกัด ตามที่คู่กรณีอ้างหาได้ไม่ ส่วนความรับผิดกันเองเป็นอย่างไรเป็นเรื่องที่ไปว่ากล่าวต่อกันเองตามข้อกำหนดและสัญญาดังกล่าว แต่สำหรับดอกเบี้ยเมื่อไม่ปรากฏว่าผู้เสนอข้อพิพาททวงถามให้ชำระหนี้เมื่อใด ยังถือไม่ได้ว่าคู่กรณีผิดนัดมาก่อนที่ผู้เสนอข้อพิพาทจะเสนอข้อพิพาท จึงให้ดอกเบี้ยตั้งแต่วันเสนอข้อพิพาทเป็นต้นไป

ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินจำนวน 15,000 บาท แก่ผู้เสนอข้อพิพาทพร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปีจากต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันเสนอข้อพิพาท (วันที่ 7 เมษายน 2549) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จกับให้ใช้ค่าธรรมเนียม 1,500 บาท แทนผู้เสนอข้อพิพาท โดยให้คู่กรณีชำระเงินดังกล่าวภายใน 1 เดือนนับแต่วันทราบคำชี้ขาดนี้

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 178/2549
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 6545/2549

วันที่ 30 เดือน พฤศจิกายน พ.ศ. 2549

บริษัท จ. ประกันภัย จำกัด ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท ว. ประกันภัย จำกัด คู่กรณี

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาข้อพิพาทเรื่องนี้แล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทเสนอข้อพิพาทว่า ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน อษ-4153 กรุงเทพมหานคร คู่กรณีรับประกันภัยรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน พน-8503 กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ 12 มกราคม 2547 เวลา 18.50 นาฬิกา ผู้ขับรถยนต์คันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ขับรถไปตามถนนเรียบทางด่วน (สายมอเตอร์เวย์) ถึงที่เกิดเหตุรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไปชนท้ายรถยนต์คันหน้า 1 คัน และจอดอยู่ในที่เกิดเหตุขณะเดียวกันนั้นรถคันหมายเลขทะเบียน 13-1104 กรุงเทพมหานคร ได้ชะลอความเร็วลงเนื่องจากเห็นรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้จอดมีอุบัติเหตุ ขณะเดียวกันนั้นผู้ขับรถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้ขับตามหลังไปโดยประมาท ขับด้วยความเร็วสูง ไม่เว้นระยะห่างพอที่จะหยุดรถได้ทัน เป็นเหตุให้ชนรถหมายเลขทะเบียน 13-1104 กรุงเทพมหานคร จนรถคันดังกล่าวกระเด็นไปชนรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ซึ่งจอดอุบัติเหตุอยู่ได้รับความเสียหาย ผู้เสนอข้อพิพาทนำรถไปซ่อมเสียเงินไปจำนวน 22,600 บาท ขอให้คู่กรณีในฐานะผู้รับประกันภัยไว้จากผู้ประมาททำละเมิดชำระเงินจำนวนดังกล่าว พร้อมด้วยดอกเบี้ยแก่ผู้เสนอข้อพิพาท

คู่กรณียื่นคำคัดค้านว่า ค่าซ่อมรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ไม่เกินจำนวน 10,000 บาท ผู้เสนอข้อพิพาทไม่มีสิทธิเรียกภาษีมูลค่าเพิ่ม คู่กรณีมีเจตนาที่จะชำระเงินค่าสินไหมให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทมาตั้งแต่แรกเพียงแต่ขอเอกสารไปตรวจดู ผู้เสนอข้อพิพาทไม่จัดการให้แล้วตั้งอนุญาโตตุลาการ ให้ชี้ขาดข้อพิพาทนี้ทำให้คู่กรณีต้องเสียค่าธรรมเนียมในการตั้งอนุญาโตตุลาการจำนวน 1,000 บาท โดยไม่จำเป็นขอให้ผู้เสนอข้อพิพาทชำระแทนคู่กรณีด้วย

ในชั้นพิจารณา กำหนดประเด็นข้อพิพาทเรื่องค่าเสียหายมีเพียงไร และผู้เสนอข้อพิพาทต้องชำระค่าธรรมเนียมแทนคู่กรณีหรือไม่

ทางพิจารณา ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบว่า รถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ถูกรถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้ชนได้รับความเสียหายตามที่คู่กรณีได้ตรวจสอบและออกใบรับรองความเสียหายให้ไว้ตามเอกสารหมาย ส.1 นำรถไปซ่อมที่อู่บริษัท ย. จำกัด ตามใบเสนอราคาเอกสารหมาย ส.2 ได้ชำระเงินค่าซ่อมรถแล้วตามเอกสารหมาย ส.3

คู่กรณีนำสืบว่า เมื่อเกิดเหตุเจ้าหน้าที่ของคู่กรณีไปตรวจเหตุที่เกิดขึ้นได้ออกใบรับรองความเสียหายให้ไว้ตามเอกสารหมาย ค.1 โดยระบุว่าได้รับความเสียหายเฉพาะส่วนท้าย เจ้าหน้าที่ได้ถ่ายภาพรถขณะเกิดเหตุไว้ตามเอกสารหมาย ค.2 ที่ผู้เสนอข้อพิพาทกล่าวอ้างว่ารถได้รับความเสียหายส่วนหน้า ส่วนข้างซ้ายและส่วนข้างขวาของรถไม่เป็นความจริง

พิเคราะห์แล้ว ในประเด็นข้อพิพาทเรื่องค่าเสียหายมีเพียงไรนั้น ในข้อนี้ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบว่าระได้รับความเสียหายตามที่คู่กรณีได้ตรวจสอบและออกใบรับรองความเสียหายให้ไว้ตามเอกสารหมาย ส.1 นำรถไปซ่อมที่อู่บริษัท ย. จำกัด ตามเอกสารหมาย ส.2 เห็นว่าตามเอกสารหมาย ส.2 ซึ่งเป็นใบเสนอราคาซึ่งบริษัท ย. จำกัด ผู้ซ่อมรถได้เสนอราคาต่อผู้เสนอข้อพิพาท มีการระบายสีเขียวในรายการซ่อมและรายการอะไหล่ไว้เป็นรายการที่เกิดความเสียหายขึ้นทางด้านซ้ายทั้งสิ้น เมื่อรวมเฉพาะรายละเอียดในการซ่อมความเสียหายด้านท้ายของรถแล้วเป็นเงิน 24,200 บาท ซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทได้ควบคุมราคาโดยอัตโนมัติให้ซ่อมเพียงจำนวนเงิน 22,600 บาท ซึ่งตรงกันกับคำกล่าวแก้ของคู่กรณีว่ารถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยไว้ได้รับความเสียหายแต่เฉพาะในส่วนท้ายเท่านั้น ความเสียหายในส่วนหน้าของรถ ส่วนข้างซ้ายและขวาของรถ ไม่ใช่ความเสียหายซึ่งเกิดจากรายพิพาท ในข้อนี้ผู้เสนอข้อพิพาทไม่ได้เรียกร้องเอาจากคู่กรณีแต่อย่างใด ข้อกล่าวแก้ของคู่กรณีไม่มีเหตุอื่นที่จะพิจารณาว่าความเสียหายมีเพียงใด ข้อเท็จจริงคงฟังได้ตามที่ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบว่าผู้เสนอข้อพิพาทนำรถไปซ่อมเฉพาะส่วนที่เกิดจากการทำละเมิดของผู้ขับรถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยไว้มีเพียง 22,600 บาท ข้อพิพาทฟังได้ตามขอ สำหรับดอกเบี้ยนั้นผู้เสนอข้อพิพาทอ้างว่าได้ทวงถามให้คู่กรณีชดใช้เงินจำนวนดังกล่าวแล้ว แต่คู่กรณีเพิกเฉย ผู้เสนอข้อพิพาทจึงคิดดอกเบี้ยได้ตามขอ คู่กรณีหาได้กล่าวแก้ให้เห็นว่าผู้เสนอข้อพิพาทควรจะเรียกร้องดอกเบี้ยเอานับแต่วันใด จึงบังคับให้ตามคำขอของผู้เสนอข้อพิพาท

ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินจำนวน 24,806 บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ยในอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปี ของจำนวนเงิน 22,600 บาท นับถัดจากวันเสนอข้อพิพาทเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้เสนอข้อพิพาท กับให้คู่กรณีชำระเงินค่าธรรมเนียมจำนวน 1,500 บาท แทนผู้เสนอข้อพิพาทด้วย ทั้งนี้ภายในกำหนดหนึ่งเดือนนับตั้งแต่วันที่ได้รับทราบคำชี้ขาดนี้เป็นต้นไป

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 3421/2549
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 6810/2549

วันที่ 15 เดือน ธันวาคม พ.ศ. 2549

บริษัท ว. ประกันภัย จำกัด ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท ท. ประกันภัย จำกัด (มหาชน) คู่กรณี

เรื่อง พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องนี้แล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทเสนอข้อพิพาทว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้รับประกันภัยรถจักรยานยนต์คันหมายเลขทะเบียน จ-4368 เพชรบุรี ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ ส่วนคู่กรณีเป็นผู้รับประกันภัยรถจักรยานยนต์คันหมายเลขทะเบียน กบง-977 สมุทรสาคร ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ เมื่อวันที่ 22 กรกฎาคม 2547 เวลา 08.00 นาฬิกา นาย ชช.ได้ขับรถจักรยานยนต์คันที่คู่กรณีรับประกันภัยไปตามถนนบ้านยางหย่อง-ท่าอาย ขณะขับถึงที่เกิดเหตุนาย ชช.ได้ขับโดยประมาทไปเฉี่ยวชนรถจักรยานยนต์คันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยซึ่งขับโดยนาย พพ. หลังเกิดเหตุพนักงานสอบสวนได้สอบสวนแล้วเห็นว่าเหตุเกิดจากผู้ขับฝ่ายคู่กรณี การเกิดเหตุครั้งนี้ทำให้ผู้ขับฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทได้รับบาดเจ็บเข้ารักษาพยาบาลที่โรงพยาบาลท่ายาง ต่อมาโรงพยาบาลขอรับค่ารักษาพยาบาลจำนวน 1,185 บาท ต่อผู้เสนอข้อพิพาท ผู้เสนอข้อพิพาทจ่ายเงินดังกล่าวแล้ว จึงขอใช้สิทธิไล่เบี้ยเงินดังกล่าวจากคู่กรณี ขอให้ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินดังกล่าวพร้อมดอกเบี้ย

คู่กรณียื่นคำคัดค้านว่า คู่กรณีรับประกันภัยรถจักรยานยนต์คันหมายเลขทะเบียน กบง-77 สมุทรสาคร แต่เนื่องจากคู่กรณีได้เข้าร่วมจัดตั้งกองกลางรับประกันภัยรถจักรยานยนต์ โดยให้บริษัท กลางคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ จำกัด ทำหน้าที่จัดการสินไหมทั้งหมด ผู้เสนอข้อพิพาทจึงต้องไปเรียกเก็บเงินตามที่เรียกร้องจากบริษัท กลางคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ จำกัด

ในวันนัดพิจารณา ได้กำหนดประเด็นข้อพิพาทว่า คู่กรณีต้องรับผิดชดใช้เงินตามคำเสนอข้อพิพาทที่ผู้เสนอข้อพิพาทจ่ายไปคืนแก่ผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่

หน้าที่นำสืบตกผู้เสนอข้อพิพาท แต่ทั้งสองฝ่ายแถลงรับกันว่า รถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยได้ก่อเหตุละเมิดต่อรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยและรถฝ่ายคู่กรณีเป็นฝ่ายประมาท

แต่มีข้อกำหนดเข้าร่วมการเอาประกันภัยต่อและการรับประกันภัยต่อช่วงกองกลางรับประกันภัยรถจักรยานยนต์ภาคบังคับ สัญญาประกันภัยต่อกองกลางรับประกันภัยรถจักรยานยนต์ภาคบังคับไว้ตามเอกสาร ค.1 โดยคู่กรณีเป็นผู้เข้าร่วมข้อกำหนดและสัญญาดังกล่าว แต่ผู้เสนอข้อพิพาทมิได้เป็นผู้เข้าร่วมกำหนดและสัญญาดังกล่าวด้วย แล้วทั้งสองฝ่ายไม่ติดใจสืบพยาน

พิเคราะห์แล้ว สำหรับปัญหาตามประเด็นข้อเดียวที่ว่า คู่กรณีต้องรับผิดชดใช้เงินตามคำเสนอข้อพิพาทที่ผู้เสนอข้อพิพาทจ่ายไปคืนแก่ผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่นั้น เห็นว่า ตามข้อกำหนดสัญญาตามเอกสาร ค.1 นั้น ได้ความว่ามีบริษัทประกันภัย 56 บริษัทรวมถึงบริษัท กลางคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ จำกัด ได้เข้าเป็นสมาชิกลงในข้อกำหนดการเข้าร่วมการเอาประกันภัยต่อและการรับประกันภัยต่อช่วงกองกลางรับประกันภัยรถจักรยานยนต์ภาคบังคับ และได้ทำสัญญาต่อกองกลางรับประกันภัยรถจักรยานยนต์ภาคบังคับ ระหว่างบริษัท.....จำกัด ผู้เอาประกันภัยต่อฝ่ายหนึ่งกับบริษัทกลางคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ จำกัด ผู้รับประกันภัยต่อฝ่ายหนึ่ง และยังได้ทำสัญญาประกันภัยต่อช่วงกองกลางรับประกันภัยรถจักรยานยนต์ภาคบังคับ ระหว่างบริษัท กลางคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ จำกัด ในฐานะผู้เอาประกันภัยต่อช่วงฝ่ายหนึ่งกับบริษัท.....จำกัด ในฐานะผู้รับประกันภัยต่อช่วงฝ่ายหนึ่ง โดยเนื้อหาของเอกสารดังกล่าวมีความหมายในทำนองว่า สมาชิกตกลงให้บริษัท กลางคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ เป็นผู้บริหารกองกลางฯ ภายใต้การกำหนดนโยบายและการกำกับดูแลของคณะกรรมการฯ และบริษัท ยังตกลงทำสัญญาประกันภัยต่อกองกลางรับประกันภัยรถจักรยานยนต์ภาคบังคับ โดยบริษัท.....จำกัด เอาประกันภัยต่อกับบริษัท กลางคุ้มครองผู้ประสบภยจากรถ ผู้รับประกันภัยต่อแบบอัตราส่วน 100 เปอร์เซ็นต์ ของกรมธรรม์คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถที่ออกให้ผู้เอาประกันภัยโดยตรงทุกฉบับให้ผู้รับประกันภัยต่อ โดยบริษัท..... จำกัด ตกลงชดเชยค่าใช้จ่ายในการบริหารกองกลางในอัตราร้อยละ 1 ของเบี้ยประกันภัยรับตรงสุทธิ และยังตกลงให้กองกลางทำหน้าที่จัดการสินไหมทดแทนเพียงผู้เดียว สำหรับสัญญาประกันภัยต่อกองกลางรับประกันภัยรถจักรยานยนต์ภาคบังคับระหว่างบริษัทผู้เอาประกันภัยต่อฝ่ายหนึ่ง ในสัญญาข้อ 1.1 บริษัท ..... จำกัด ตกลงเอาประกันภัยต่อและบริษัท กลางคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ จำกัด ผู้รับประกันภัยต่อได้ตกลงรับประกันภัยต่อแบบอัตราส่วน จำกัด 100 เปอร์เซ็นต์ของกรมธรรม์คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถเฉพาะรถจักรยานยนต์ทุกสัญญาซึ่งต่อไปในสัญญานี้จะเรียกว่า กรมธรรม์ บริษัท .....จำกัด จะแจ้งการรับประกันภัยต่อโดยการส่งสื่อบันทึกข้อมูลคอมพิวเตอร์.....และข้อ 6.1 บริษัท .....จำกัด ตกลงให้ผู้รับประกันภัยต่อทำหน้าที่บริหารจัดการสินไหมทดแทน การจ่ายค่าเสียหายเบื้องต้น การจ่ายค่าสินไหมทดแทนและการตกลงประนีประนอมยอมความแต่ผู้เดียว ..... และบริษัทยินยอมให้ผู้รับประกันภัยต่อมีสิทธิในการดำเนินคดีตามกฎหมาย..... และทำการอื่นๆ ทุกอย่างตามที่บริษัทประกันภัยต่อเห็นสมควร และยังมีสัญญาต่อช่วงกองกลางรับประกันภัยรถจักรยานยนต์ ภาคบังคับระหว่างบริษัท กลางคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ จำกัด ในฐานะผู้เอาประกันภัยต่อช่วงฝ่ายหนึ่งกับบริษัท.....จำกัด ในฐานะผู้รับประกันภัยต่อช่วงฝ่ายหนึ่ง เมื่อเนื้อหาของข้อกำหนดและสัญญาดังกล่าวมาข้างต้นเป็นข้อตกลงระหว่างบริษัทสมาชิกด้วยกันเอง เมื่อได้ความข้างต้นที่รับกันว่า ผู้เสนอข้อพิพาทหาได้เข้าร่วมข้อกำหนดและสัญญาดังกล่าวด้วยไม่ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือเป็นบุคคลหมทดแทนและภายนอกข้อกำหนดและสัญญาดังกล่าวที่ได้รับความเสียหายครั้งนี้

เนื่องจากรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทถูกรถฝ่ายคู่กรณีมาชนและทำให้ผู้ขับฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทได้รับบาดเจ็บ ผู้เสนอข้อพิพาทได้ชดใช้ค่าเสียหายให้ผู้ประสบภัยที่มากับรถฝ่ายตนไปแล้ว ผู้เสนอข้อพิพาทที่ได้รับความเสียหายครั้งนี้ย่อมเรียกร้องให้คู่กรณีซึ่งเป็นผู้รับประกันภัยรถคันก่อเหตุโดยตรงชดใช้เงินที่ผู้เสนอข้อพิพาทจ่ายไปแล้วคืนจากคู่กรณีได้พร้อมดอกเบี้ย ส่วนความรับผิดกันเองเป็นอย่างไรเป็นเรื่องที่ไปว่ากล่าวต่อกันเอง แต่สำหรับดอกเบี้ยนั้นเมื่อไม่ปรากฏว่าผู้เสนอข้อพิพาททวงถามให้ชำระหนี้เมื่อใด ยังถือไม่ได้ว่าคู่กรณีผิดนัดมาก่อนที่ผู้เสนอข้อพิพาทจะเสนอข้อพิพาท จึงให้รับผิดดอกเบี้ยตั้งแต่วันเสนอข้อพิพาทเป็นต้นไป

ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินจำนวน 1,185 บาท แก่ผู้เสนอข้อพิพาทพร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปี จากต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันเสนอข้อพิพาท (วันที่ 27 มิถุนายน 2549) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จกับให้ใช้ค่าธรรมเนียม 1,500 บาท แทนผู้เสนอข้อพิพาท โดยให้คู่กรณีชำระเงินดังกล่าวภายใน 1 เดือนนับแต่วันทราบคำชี้ขาด

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 1058/2549
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 7105/2549

วันที่ 28 เดือน ธันวาคม พ.ศ. 2549

บริษัท ก. ประกันภัย จำกัด ผู้เสนอข้อพิพาท
ระหว่าง
บริษัท ว. ประกันภัย จำกัด คู่กรณี

เรื่อง พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องนี้แล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทเสนอข้อพิพาทว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้รับประกันภัยต่อกองกลางรถจักรยานยนต์ภาคบังคับ (CMIP) คันหมายเลขทะเบียน ปยก-184 กรุงเทพมหานคร ไว้จากบริษัท พ. ประกันภัย จำกัด ส่วนคู่กรณีเป็นผู้รับประกันภัยรถยนต์บรรทุกคันหมายเลขทะเบียน 80-9235 สมุทรสาคร ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ เมื่อวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2547 เวลา 23.40 นาฬิกา นาย ส. ได้ขับรถจักรยานยนต์คันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยต่อไว้มาตามถนนปู่เจ้าสมิงพราย ขณะขับถึงที่เกิดเหตุได้ถูกรถยนต์คันที่คู่กรณีรับประกันภัยเฉี่ยวชนเป็นเหตุให้ผู้ขับฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทถึงแก่ความตาย หลังเกิดเหตุพนักงานสอบสวนได้สอบสวนแล้วเห็นว่าเหตุเกิดจากความประมาทของผู้ขับรถฝ่ายคู่กรณีและมีการสั่งฟ้องแล้ว ต่อมาทายาทของผู้ตายมาขอรับเงินค่าปลงศพต่อผู้เสนอข้อพิพาทเป็นเงิน 35,000 บาท ผู้เสนอข้อพิพาทจ่ายเงินดังกล่าวแล้วจึงขอใช้สิทธิไล่เบี้ยเงินดังกล่าวจากคู่กรณี ขอให้ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินดังกล่าวพร้อมดอกเบี้ย

คู่กรณียื่นคำคัดค้านว่า ผู้เสนอข้อพิพาทไม่ได้รับประกันภัยรถจักรยานยนต์คันหมายเลขทะเบียน ปยก-184 กรุงเทพมหานคร การจ่ายเงินของผู้เสนอข้อพิพาทเป็นการจ่ายตามสัญญาประกันภัยต่อกองกลางรถจักรยานยนต์ภาคบังคับ ซึ่งเป็นการจ่ายตามข้อตกลงของบริษัทสมาชิกของผู้เสนอข้อพิพาท โดยที่คู่กรณีมิได้เข้าเป็นสมาชิกตามข้อตกลงดังกล่าวด้วย คู่กรณีจึงไม่จำต้องปฏิบัติตามข้อตกลงดังกล่าวอีกทั้งผู้เสนอข้อพิพาทไม่สามารถใช้สิทธิไล่เบี้ยจากคู่กรณีได้ตามมาตรา 31 ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ เหตุเกิดครั้งนี้มิได้เกิดจากความประมาทของผู้ขับรถยนต์คันที่คู่กรณีรับประกันภัยและการจ่ายเงินค่าปลงศพไม่ได้จ่ายแก่ทายาทของผู้ตาย

ประเด็นข้อพิพาทที่ว่า

1. ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยรถจักรยานยนต์คันหมายเลขทะเบียน ปยก-184 กรุงเทพมหานครหรือไม่

2. เหตุเกิดครั้งนี้เพราะความประมาทของฝ่ายใด

3. ผู้เสนอข้อพิพาทใช้สิทธิไล่เบี้ยเงินคืนจากคู่กรณีได้หรือไม่

หน้าที่นำสืบตกผู้เสนอข้อพิพาท

ต่อมาผู้เสนอข้อพิพาทส่งสำเนาคำพิพากษาให้คู่กรณี คู่กรณีขอสละประเด็นข้อ 2

ผู้เสนอข้อพิพาทมีนาย ชก. ผู้รับมอบอำนาจมาสืบว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้รับประกันภัยต่อจากบริษัท พ. ประกันภัย จำกัด ซึ่งรถจักรยานยนต์คันหมายเลขทะเบียน ปยท-184 กรุงเทพมหานคร ขณะรับประกันภัยตอนแรกยังไม่มีหมายเลขทะเบียน ต่อมาได้จดทะเบียนเป็นทะเบียนดังกล่าว รายละเอียดตามเอกสาร ส.1 เมื่อวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2547 เวลา 23.40 นาฬิกา รถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยต่อถูกรถคันที่คู่กรณีรับประกันภัยมาชน การเกิดเหตุครั้งนี้ทำให้นาย ส. ผู้ขับถึงแก่ความตาย ต่อมานาง กษ. ย่าของผู้ตายมาขอรับค่าปลงศพต่อผู้เสนอข้อพิพาท ผู้เสนอข้อพิพาทจ่ายเงินแล้วตามเอกสาร ส.2

คู่กรณีมีนางสาว กต. ผู้รับมอบอำนาจมาสืบว่า ผู้เสนอข้อพิพาทไม่ได้เป็นผู้รับประกันภัยรถจักรยานยนต์คันหมายเลขทะเบียน ปยก-184 กรุงเทพมหานคร แต่รถคันนี้บริษัท พ. ประกันภัย จำกัดเป็นผู้รับประกันภัย ผู้เสนอข้อพิพาทไม่มีสิทธิไล่เบี้ยค่าปลงศพจากคู่กรณีตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ มาตรา 31 ได้ ผู้เสนอข้อพิพาทจ่ายเงินตามข้อกำหนดและสัญญาเอกสาร ส.1 แต่คู่กรณีมิได้เป็นผู้เข้าร่วมสัญญาดังกล่าว คู่กรณีจึงไม่ต้องผูกพันตามข้อกำหนดสัญญาดังกล่าว

พิเคราะห์แล้ว สำหรับปัญหาตามประเด็นที่เหลือให้วินิจฉัยได้แก่ประเด็นข้อ 1 และข้อ 3 นั้นจะได้รวมวินิจฉัยไปด้วยกันในครั้งเดียว เห็นว่า แม้จะได้ความว่าตามเอกสาร ส.1 แผ่นที่ 13 ระบุว่ารถจักรยานยนต์คันที่ถูกละเมิดครั้งนี้จะมิได้ประกันภัยไว้กับผู้เสนอข้อพิพาทตามที่คู่กรณีต่อสู้ไว้ แต่ได้ประกันภัยไว้กับบริษัท พ. ประกันภัย จำกัด แต่เมื่อมีข้อกำหนดและสัญญาตามเอกสาร ส.1 แผ่นที่ 1-18 ว่ามีบริษัทประกันภัย 56 บริษัท รวมถึงบริษัท กลางคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ จำกัด ผู้เสนอข้อพิพาทได้เข้าเป็นสมาชิกลงนามในข้อกำหนดการเข้าร่วมการเอาประกันภัยต่อและการรับประกันภัยต่อช่วงกองกลางรับประกันภัยรถจักรยานยนต์ภาคบังคับ และได้ทำสัญญาต่อกองกลางรับประกันภัยรถจักรยานยนต์ภาคบังคับ ระหว่างบริษัท.....จำกัด ผู้เอาประกันภัยต่อฝ่ายหนึ่งกับบริษัท กลางคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ จำกัด ผู้รับประกันภัยต่อฝ่ายหนึ่ง และยังได้ทำสัญญาประกันภัยต่อช่วงกองกลางรับประกันภัยรถจักรยานยนต์ภาคบังคับ ระหว่างบริษัทกลางคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ จำกัด ในฐานะผู้เอาประกันภัยต่อช่วงฝ่ายหนึ่งกับบริษัท.....จำกัด ในฐานะผู้รับประกันภัยต่อช่วงฝ่ายหนึ่ง โดยเนื้อหาของเอกสารดังกล่าวมีความหมายในทำนองว่า สมาชิกตกลงให้บริษัทกลางคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ เป็นผู้บริหารกองกลางฯ ภายใต้การกำหนดนโยบายและการกำกับดูแลของคณะกรรมการ ฯลฯ และบริษัทยังตกลงทำสัญญาประกันภัยต่อกองกลางรับประกันภัยรถจักรยานยนต์ภาคบังคับ โดยบริษัท.....จำกัดผู้เอาประกันภัยต่อบริษัท กลางคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ จำกัด ผู้รับประกันภัยต่อแบบอัตราส่วน 100 เปอร์เซ็นต์ ของกรมธรรม์คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถที่ออกให้ผู้

เอาประกันภัยโดยตรงทุกฉบับให้ผู้รับประกันภัยต่อ โดยบริษัท.....จำกัด ตกลงชดเชยค่าใช้จ่ายในการบริหารกองกลางในอัตราร้อยละ 1 ของเบี้ยประกันภัยรับตรงสุทธิ และยังตกลงให้กองกลางทำหน้าที่จัดการสินไกมทดแทนเพียงผู้เดียว สำหรับสัญญาประกันภัยต่อกองกลางรับประกันภัยรถจักรยานยนต์ภาคบังคับระหว่างบริษัทเอาประกันภัยต่อฝ่ายหนึ่งในสัญญาข้อ 1.1 บริษัท .....จำกัด ตกลงเอาประกันภัยต่อและบริษัท กลางคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ จำกัด ผู้รับประกันภัยต่อได้ตกลงรับประกันภัยต่อแบบอัตราส่วนจำนวน 100 เปอร์เซ็นต์ ของกรมธรรม์คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถเฉพาะรถจักรยานยนต์ทุกสัญญาซึ่งต่อไปในสัญญานี้จะเรียกว่ากรมธรรม์ บริษัท .....จำกัด จะแจ้งการรับประกันภัยต่อโดยตรงการส่งสื่อบันทึกข้อมูลคอมพิวเตอร์.....และข้อ 6.1 บริษัท .....จำกัด ตกลงให้ผู้รับประกันภัยต่อทำหน้าที่บริหารจัดการสินไหมทดแทน การจ่ายค่าเสียหายเบื้องต้น การจ่ายค่าสินไหมทดแทนและการตกลงประนีประนอมยอมความแต่ผู้เดียว.....และบริษัทยินยอมให้ผู้รับประกันภัยต่อมีสิทธิในการดำเนินคดีตามกฎหมาย.....งและทำการอื่นๆ ทุกอย่างตามที่บริษัทประกันภัยต่อเห็นสมควร และยังมีสัญญาต่อช่วงกองกลางรับประกันภัยรถจักรยานยนต์ภาคบังคับระหว่างบริษัท กลางคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ จำกัด ในฐานะผู้เอาประกันภัยต่อช่วงฝ่ายหนึ่งกับบริษัท.....จำกัด ในฐานะผู้รับประกันภัยต่อช่วงฝ่ายหนึ่ง เมื่อเนื้อหาของข้อกำหนดและสัญญาดังกล่าวข้างต้นเป็นข้อตกลงระหว่างบริษัทสมาชิกด้วยกันเอง ผู้เสนอข้อพิพาทในฐานะผู้รับประกันภัยต่อ ฯลฯ จึงย่อมใช้สิทธิต่างๆ ตามข้อกำหนดและสัญญาดังกล่าวในนามของตนเอง กล่าวคือจ่ายเงินให้ผู้ประสบภัยในอุบัติเหตุนี้แล้ว ย่อมใช้สิทธิไล่เบี้ยจากคู่กรณีที่เป็นผู้รับประกันภัยรถคันที่ก่อเหตุต่อรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับประกันภัยต่อไว้ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ มาตรา 31 แม้คู่กรณีจะมิใช่เป็นผู้เข้าร่วมข้อกำหนดและสัญญาดังกล่าวก็ตาม ดังนี้ข้อต่อสู้ของคู่กรณีตามที่ต่อสู้ไว้ไม่อาจรับฟังหักล้างหลักฐานของผู้เสนอข้อพิพาทดังกล่าวข้างต้นได้ ดังนี้คู่กรณีจึงต้องรับผิดใช้เงินตามคำเสนอข้อพิพาทคืนแก่ผู้เสนอข้อพิพาทพร้อมดอกเบี้ย เมื่อไม่ปรากฏว่าผู้เสนอข้อพิพาททวงถามให้ชำระหนี้เมื่อใด ยังถือไม่ได้ว่าคู่กรณีผิดนัดมาก่อนที่ผู้เสนอข้อพิพาทจะเสนอข้อพิพาท จึงให้ดอกเบี้ยตั้งแต่วันเสนอข้อพิพาทเป็นต้นไป

ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินจำนวน 35,000 บาท แก่ผู้เสนอข้อพิพาทพร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปีจากต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันเสนอข้อพิพาท (วันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2549) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ กับให้ใช้ค่าธรรมเนียม 1,500 บาท แทนผู้เสนอข้อพิพาท โดยให้คู่กรณีชำระเงินดังกล่าวภายใน 1 เดือนนับแต่วันทราบคำชี้ขาด

.....อนุญาโตตุลาการ

คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ

สำนักงานอนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย
223 ซอยร่วมฤดี ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปุทมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 1592/2549
ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 7106/2549

วันที่ 28 เดือน ธันวาคม พ.ศ. 2549

บริษัท ส. ประกันภัย จำกัด (มหาชน) ผู้เสนอข้อพิพาท

ระหว่าง

บริษัท ค. ประกันภัย จำกัด (มหาชน) คู่กรณี

เรื่อง ประกันภัยรถยนต์

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาเรื่องนี้แล้ว มีคำชี้ขาดดังต่อไปนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทเสนอข้อพิพาทว่า ผู้เสนอข้อพิพาทและคู่กรณีได้ตกลงทำสัญญาประนอมข้อพิพาทต่อกัน 21 ฉบับ ตามสัญญาประนอมข้อพิพาทแต่ละฉบับท้ายคำเสนอข้อพิพาท โดยข้อ 2 ของสัญญาแต่ละฉบับได้ระบุว่า หากคู่กรณีผิดนัดยอมให้ผู้เสนอข้อพิพาทยื่นคำเสนอข้อพิพาทต่ออนุญาโตตุลาการ สมาคมประกันวินาศภัย เพื่อชี้ขาดให้เป็นไปตามสัญญานี้ได้ทันทีตามจำนวนเงินดังกล่าวพร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี จากต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันผิดนัด ปรากฏว่าคู่กรณีผิดนัดไม่ยอมชำระเงินตามสัญญาประนอมข้อพิพาทแต่ละฉบับดังกล่าว โดยสัญญาฉบับแรกจำนวนเงิน 3,546 บาท ดอกเบี้ยจากวันผิดนัดถึงวันเสนอข้อพิพาทเป็นเงิน 199 บาท ฉบับที่ 2 จำนวน 5,742 บาท ดอกเบี้ยจากวันผิดนัดถึงวันเสนอข้อพิพาทเป็นเงิน 287 บาท ฉบับที่ 3 จำนวน 2,742 บาท ดอกเบี้ยจากวันผิดนัดถึงวันเสนอข้อพิพาทเป็นเงิน 120 บาท ฉบับที่ 4 จำนวน 6,245 บาท ดอกเบี้ยจากวันผิดนัดถึงวันเสนอข้อพิพาทเป็นเงิน 234 บาท ฉบับที่ 5 จำนวน 5,547 บาท ดอกเบี้ยจากวันผิดนัดถึงวันเสนอข้อพิพาทเป็นเงิน 208 บาท ฉบับที่ 6 จำนวน 1,740 บาท ดอกเบี้ยจากวันผิดนัดถึงวันเสนอข้อพิพาทเป็นเงิน 76 บาท ฉบับที่ 7 จำนวน 7,324 บาท ดอกเบี้ยจากวันผิดนัดถึงวันเสนอข้อพิพาทเป็นเงิน 46 บาท ฉบับที่ 8 จำนวน 2,553 บาท ดอกเบี้ยจากวันผิดนัดถึงวันเสนอข้อพิพาทเป็นเงิน 16 บาท ฉบับที่ 9 จำนวน 3,864 บาท ดอกเบี้ยจากวันผิดนัดถึงวันเสนอข้อพิพาทเป็นเงิน 72 บาท ฉบับที่ 10 จำนวน 8,177 บาท ดอกเบี้ยจากวันผิดนัดถึงวันเสนอข้อพิพาทเป็นเงิน 153 บาท ฉบับที่ 11 จำนวน 3,992 บาท ดอกเบี้ยจากวันผิดนัดถึงวันเสนอข้อพิพาทเป็นเงิน 25 บาท ฉบับที่ 12 จำนวน 1,669 บาท ดอกเบี้ยจากวันผิดนัดถึงวันเสนอข้อพิพาทเป็นเงิน 31 บาท ฉบับที่ 13 จำนวน 2,833 บาท ดอกเบี้ยจากวันผิดนัดถึงวันเสนอข้อพิพาทเป็นเงิน 53 บาท ฉบับที่ 14 จำนวน 3,466 บาท ดอกเบี้ยจากวันผิดนัดถึงวันเสนอข้อพิพาทเป็นเงิน 22

บาท ฉบับที่ 15 จำนวน 2,462 บาท ดอกเบี้ยจากวันผิดนัดถึงวันเสนอข้อพิพาทเป็นเงิน 15 บาท ฉบับที่ 16 จำนวน 6,820 บาท ดอกเบี้ยจากวันผิดนัดถึงวันเสนอข้อพิพาทเป็นเงิน 43 บาท ฉบับที่ 17 จำนวน 1,257 บาท ดอกเบี้ยจากวันผิดนัดถึงวันเสนอข้อพิพาทเป็นเงิน 8 บาท ฉบับที่ 18 จำนวน 5,054 บาท ดอกเบี้ยจากวันผิดนัดถึงวันเสนอข้อพิพาทเป็นเงิน 0 บาท ฉบับที่ 19 จำนวน 20,184 บาท ดอกเบี้ยจากวันผิดนัดถึงวันเสนอข้อพิพาทเป็นเงิน 0 บาท ฉบับที่ 20 จำนวน 17,682 บาท ดอกเบี้ยจากวันผิดนัดถึงวันเสนอข้อพิพาทเป็นเงิน 0 บาท ฉบับที่ 21 จำนวน 44,605 บาท ดอกเบี้ยจากวันผิดนัดถึงวันเสนอข้อพิพาทเป็นเงิน 0 บาท รวมเงินตามสัญญาเป็นเงิน 157,504 บาท และดอกเบี้ยถึงวันเสนอข้อพิพาทเป็นเงิน 1,609 บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น 159,113 บาท ขอให้ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินดังกล่าวแก่ผู้เสนอข้อพิพาทพร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี จากต้นเงิน 157,504 บาท นับถัดจากวันเสนอข้อพิพาทจนกว่าจะชำระเสร็จ

ในวันนัดพิจารณา คู่กรณีแถลงไม่ยื่นคำคัดค้านและยอมรับว่าได้ทำสัญญาประนอมข้อพิพาทตามคำเสนอข้อพิพาทจริงและยังมิได้ชำระเงินตามสัญญาดังกล่าว แล้วทั้งสองฝ่ายแถลงไม่ติดใจสืบพยาน

พิเคราะห์แล้ว ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยมีว่า คู่กรณีได้ทำสัญญาประนอมข้อพิพาท 21 ฉบับตามคำเสนอข้อพิพาทกับผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่ และคู่กรณีได้ชำระเงินดังกล่าวแล้วเพียงใด เห็นว่าเมื่อคู่กรณีไม่ปฏิเสธข้ออ้างของผู้เสนอข้อพิพาทและได้ยอมรับว่าได้ทำสัญญาประนอมข้อพิพาทตามคำเสนอข้อพิพาทซึ่งมีอยู่ 21 ฉบับจริง ข้อเท็จจริงย่อมฟังได้ตามคำรับว่า คู่กรณีได้ทำสัญญาประนอมข้อพิพาทตามคำเสนอข้อพิพาทจำนวน 21 ฉบับ กับผู้เสนอข้อพิพาท เมื่อสัญญาทั้ง 21 ฉบับตามคำเสนอข้อพิพาทได้ระบุให้คู่กรณีชำระเงินตามสัญญาภายใน 1 เดือน นับแต่วันทำสัญญา กรณีจึงเป็นหนี้ที่มีกำหนดชำระแน่นอน เมื่อหนี้ตามสัญญาแต่ละฉบับถึงกำหนดชำระ การที่คู่กรณียอมรับว่ายังมิได้ชำระเงินดังกล่าว ดังนี้ถือว่าคู่กรณีผิดนัด คู่กรณีจึงต้องรับผิดใช้เงินตามสัญญา 21 ฉบับ ตามคำเสนอข้อพิพาทพร้อมดอกเบี้ยแก่ผู้เสนอข้อพิพาท

ชี้ขาดให้คู่กรณีชำระเงินจำนวน 159,113 บาท แก่ผู้เสนอข้อพิพาทพร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปีจากต้นเงิน 157,504 บาท นับถัดจากวันเสนอข้อพิพาทเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ กับให้ใช้ค่าธรรมเนียมที่ต้องชำระค่าป่วยการเป็นเงิน 2,091 บาท แทนผู้เสนอข้อพิพาท โดยให้คู่กรณีชำระเงิน ดังกล่าวภายใน 1 เดือนนับแต่วันทราบคำชี้ขาด

.....อนุญาโตตุลาการ